

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Mint egy dinamó

*A munkások már mind eltűntek,
de az a daru, az a sárga egész nap
forog a telepen. Úgy két hete lehetett.*

*Hogy szél hajtja-e, tavaszi, nyári, vagy vihar
rántja-e csapágycsúcsait, senki se tudja már. Valami forgatja,
valami hatalmas, óriási, egy templom mögött,
talán temető is az, lerombolták, igaz,
úgy két hete lehetett, vagy kétezer éve,
vagy korábban, tán megvan hat is,
falak álltak ott, az ablakokból integettek is.
De azoknak már mindegy.*

*Hogy puska lőtte vagy állat ölte,
nekik már mindegy, romok vannak,
hatalmas fák, a fákból odú.
Ezek még nőnek, élnek egy kicsit,
de az a daru, az a sárga
még mindig forog a telepen.
A golyók visszaszállnak ugyan,
falak álltak ott, az ablakokból integettek,
lerombolták, úgy kétezer, hatezer
éve lehetett.*

*Így nő le egy újabb ág azon
a magas fán, abova még visszaszállnak a golyók.
Ezt el kell hogy számold nekem. Ezzel számolj el!
Mert szeretni annyi. Lenőni valakiről, és nézni,
ahogy forog, forog feletted, mint az a daru,
az a sárga, amit valami hatalmas hajt, valami
óriási, nézni, ahogy forog az a csapágycsúcs, az a másiktól
kapott, ahogy működik, mint egy dinamó.*

*A munkások már mind eltűntek,
de az a daru, az a sárga egész nap
forgott a telepen. Úgy két hete lehetett.*

Nem rózsakölni

*Emlékszem, este volt, tán csak
kora este, tán tavasz is, a szagokat
főlöleges lenne felidézmem.
Mert nagyanyámon rózsakölni.
Imádni ment az istent, úgy emlékszem.
A téren előttiink meg készült valami.
Lányok jöttek, fiúk, mind kamaszok.
Emlékszem, este volt, tán csak*

*kora este, tán tavasz is, a szagokat
főlöleges lenne felidézmem. Tudom,
készült valami. A lányok pólóban,
szoknyában. A szagukat még most
is érzem. A szájuk óriás rózsaszírom,
mellük rózsatövis, ölüket mai napig nem értem.
Nagyanyám meg imádni ment az istent.
Emlékszem, este volt, tán csak*

*kora este, tán tavasz is, a szagokat
főlöleges lenne felidézmem. Ott a téren
közben nagyanyám harisnyáját húzta,
visszerek a lábain, fiúk jöttek, alig férfiak,
kamaszok mindannyian, készült valami.
Szaga is volt. Emlékszem, nem rózsakölni.
Emlékszem, este volt csak, tán csak*

*kora este, tán tavasz is, a szagokat
főlöleges lenne felidézmem. A lányok
csak vártak, nevettek is, bűn készült
aznap este. Ott ültek mind az árva testek,
szaguk is volt, nagyanyám a kardigánját
húzta, emlékszem, az nem rózsakölni,
az nem, az valami egészen más.
És azok a lányok, azok,*

*akiknek a szagukat még ma is érzem,
nem rózsakölni, tán még most is várnak,
tán az egyikből néni lett, tán a másik elvált
már, tán családanya lett a harmadik, várnak ők,
mert vártak már akkor is, fiúkra, alig férfiakra,
nem hiszem, a szaguk nem rózsakölni,
emlékszem, kora este volt, tán tavasz is,*

*emlékszem, nagyanyám az istent
akkor este imádni ment.*

Zöldy Márton

LÁZÁR BENCE ANDRÁS (1989) Szegeden élő költő. Kötete: *A teraszról nézni végig* (2010).